

EL REFORMISTA

Donatiu de la Redacció

SETMANARI POLÍTIC D'AVISOS I NOVES

Preu de subscripció:
1 pesseta trimestre. — Nombre solt 10 céntims.

Redacció i Administració:
Carrer de Clivillers, 22

Any I

OLOT 16 de Juliol de 1914

Nom. 27

D'actualitat

Prenent peu d'una proposició presentada en l'Ajuntament pel nostre bon amic el regidor D. Baldori Descals Aubert, referent a la «Caja de Pensiones para la Vejez y de Ahorros», publicarem una serie d'articles encaminats a demostrar els beneficis que podrien conseguir-se per Olot, si una perfecte compenetració existia, en tot lo referent al credit, i els fins que pot satisfer, no mancant em però als seus estatuts, la Caixa d'Estalvis.

Avui, després de llegit amb la deguda detenció l'acord prés pel Concell Directiu de dita entitat i publicat en els setmanaris d'aquesta ciutat de la última setmana, creiem convenient parlar del mateix, sens apassionament de cap mena, analisant freda i serenament els beneficis que pot reportar-ne dit acord.

Fins ara realitzaba unicament la Caixa, préstams personals d'import màxim dos mil pesetes, pro devent reunir els imponents certes i determinades condicions. D'aquí en endavant aquestos préstams tindran un impost màxim de tres mil pessetes, i potser se farán extensius a tots els qui a judici del Concell reuneixin les degudes garanties de responsabilitat, responsabilitat que al nostre entendre, tenen el perfecte dret d'exigir, car administren interessos agens, depositats en llur caixa, precisament per les condicions de seguretat que els estatuts porten aparellades.

Naturalment que si's tractés solament de la concessió dels crèdits personals de que parlem, no donaria la «Caixa d'Estalvis», satisfacció a les necessitats de la indústria i el comerç, car es una quantitat irrisoria, si tenim en compte que ha d'ésser el factor

crédit, importantíssim auxiliar que des de alguns anys ha desaparegut de nostre ciutat, contribuint a l'estat amorfe que atravessen les principals fonts de riquesa Olotina, pro amb la concessió de préstams hipotecaris potser se salvarà la situació econòmica, o quan menys servirà com a pedàs, que recompondrà la mateixa.

Els préstams hipotecaris que de aquí endavant se concediran tindran com a límit màxim per regla general la quantitat de 30.000 pessetes paguent en cassos excepcionals concedir-ne de superiors el Concell Directiu.

Aquestos préstams com es lògic, s'obtidran mitjantsant les degudes condicions que aixís mateix s'estipulen, i que son les següents:

1.ª Garantia, 2.ª Valor de la mateixa, 3.ª Interés de la quantitat prestada, 4.ª Duració del préstam, 5.ª Forma de la operació, i 6.ª Gastos.

Garantia. Les operacions de préstams hipotecaris, com el seu mateix nom indica exigeixen per la seva realització l'existència d'una finca ja rústica, ja urbana, neta de tot gravamen i amb marge suficient per a respondre no ja sols del capital, sino inclús dels interessos que puguin deixar de pagar-se com aixís mateix de la quantitat a que puguin ascendir els gastos, cas d'haber-se de procedir judicialment contra el prestatari per incompliment de lo estipulat.

No te res de particular doncs que la Caixa d'Estalvi, vulgui com a garantia, finques urbanes o industrials lliurers de tot gravamen, y de valor al menys el doble del préstam (base 2) car tenen el deure de defensar els interessos dels imponents, en forma que jamai pugui ni remotament donar-se el cas, de que per insolvència d'algun dels deutors, poguessin ésser tirlats de poc previsors en l'administració dels interessos que'ls hi son confiats.

Diem aixó, perquè hem sentit criticar aquesta forma de crèdits hipotecaris, pro nosaltres entenem que està la Caixa d'Estalvi en perfecte dret a l'exigir la garantia que demana.

De la quantitat que com a préstam se solliciti s'en pagarà l'interés anyal del 5 per 100 per trimestres vensuts. El que's paguin per vensut els interessos implica un benefici per el prestatari car d'aquesta manera l'interés, indirectament disminueix una miqueta.

La duració del préstam serà de quatre anys prorrogables d'any en any. A h'aquesta base o condició se'ns permeterà hi fem un petit comentari, quin potser resultarà extemporani una volta s'hagi fet una petita aclaració

Suposem per un moment que a la «Caixa d'Estalvis» no li convé prorroga el préstam i que per lo tant al finalitzar els quatre anys, ve obligat el prestatari a retornar la quantitat mutuada. ¿Quan tindrà esment aquest de la decisió que adopti la Caixa? No tothom pot en un moment donat recullir a més correr la quantitat per pagar el préstam, i principalment els comerciants i industrials, car tepen sempre escampats els seus capitals ja en documents de crèdit; ja en lletres, ja en comptes corrents, lo que farà difícil per no dir impossible al qui hagi de pagar, recullir la quantitat necessaria si no se'ls hi dona un espai de temps per a cumplir llur obligació. Per aixó aquesta base podria redactar-se de la següent manera, i aixís se salvaria una contingència de resultats funestos per el Prestatari.

«La duració del préstam serà per quatre anys prorrogables, d'any en any, pró en el cas del prestatista no li convingués prorrogar la duració del préstam, deurà avisar al prestatari, amb un any d'anticipació.

La condició més important i que convé examinar, es la de la forma de la operació del préstam, que s'entrega previa firma de la escriptura notarial, combinada amb una llivreta de crèdit en la que el prestatari pot imposar les quantitats que vulga guanyant el 4 per 100, i retirar-les a son gust, amb lo que resulta un verdader compte corrent garantit amb hipoteca.

Ja hem dit que l'interés del préstam es el 5 per 100 anyal, de manera que si per exemple la quantitat mutuada es 25.000 pessetes, i el prestatari te en compte corrent en la llivreta de crèdit a favor seu 20.000 pessetes, ha de pagar el 5 per 100 de les cinc mil restants i únicament un 1 per cent de la quantitat de 20.000 pessetes, car li devenguen un interés d'un 4 per 100. Aixís no resulta tant honorós el préstam com succeeix en els préstams corrents, ja que hi ha sempre un 3.^a $\frac{3}{8}$ per 100 de diferencia, aixó partint de la base de que el compte correntista sia acreedor doncs en cas contrari ha de pagar el 6.^a $\frac{3}{8}$ per 100 de la quantitat prestada.

Si a n'aixó s'hi anyadeix el que aquestes operacions están exentes del pago de drets reals que importen 0.75 pessetes per cada 100 ptes. de préstams, resultaria que per pago de drets reals en un préstam de 25.000 ptes. importarien aquestos la quantitat de 187.50 pessetes al construir-se l'hipoteca i igual quantitat a l'extingir-se. Ademés tampoc pagarán l'impost de utilitats equivalent al 5 per 100 de la quantitat que representa l'interés del capital prestat o sigui en el cas que habien acceptat com exemple la quantitat de 62.50.

I per fi si's te en compte que el paper sellat es de deu céntims, resulta que els préstams hipotecaris que ha establert la «Caixa de Pensions» reportaràn un gran benefici a qui vulgui utilitzar-los, la quantitat molt considerable i que per lo tant son mancats de fonament els arguments que en contra de lo concedit s'han aduit, segurament per qui voldria els duros a quatre pessetes, es a dir un préstam com que aportés la deguda garantia.

Maura, Dato

y Lacierva

Son los tres políticos conservadores alrededor de los cuales gira toda la atención pública, porque representan tres tendencias, tres orientaciones, tres matices.

A Maura le caracteriza su falta de ansias por el poder; su constante sinceridad; la fe inquebrantable con que mantiene sus ideales, acierte o desacierte; la honradez de sus actos, que tienen por norma el cumplimiento del deber más que las exigencias del egoísmo o las necesidades de partido.

Perdió la jefatura del partido conservador, porque éste no podía resignarse mucho tiempo a vivir alejado del mando. Dato, en cambio, aceptó el Gobierno porque es muy natural que el poder no debe ser desdeñado. Maura personifica lo ideal; Dato es la consagración de LO HUMANO.

En las últimas elecciones generales Dato empleó los procedimientos más reaccionarios que han utilizado los monárquicos. Maura cuando ha dirigido o ha presidido elecciones de Diputados a Cortes, como Ministro de la Gobernación o como jefe del Gobierno, ha llevado la sinceridad electoral a un extremo a que nunca se llegó en España. Maura ha sacrificado la personalidad a la persona, las satisfacciones del mando a un más allá de las conveniencias personales.

La Cierva, abandonando a Maura cuando lo ve caído precisamente por la represión de 1.909, no puede levantar bandera alguna. Como «hoja de parra» sostiene lo hecho en 1.909, pero está con Dato, que ha obtenido el Gobierno por que significa la rectificación de la política de 1.909. ¿Sostiene los ideales de la política reaccionaria? ¿Sustenta el avance, la orientación progresiva que parece significa el Partido datista? No; ni una cosa ni otra. Está con el Poder. Y eso no puede convencer al País; eso no es aspiración de un hombre público, que para alcanzar el apoyo de los que gobiernan deja en la puerta las doctrinas como peso lastre, sin la noble franqueza, sin la abierta manifestación de que ha rectificado.

Rotas las hostilidades entre Maura y Dato, ¿cual será el resultado de la actuación del partido conservador? Bien se vé que D. Eduardo Dato, hombre de gabinete más que de acción, no resistirá mucho tiempo la formidable oposición del Sr. Maura, quien en su vida política ha acreditado que su poderosísima elocuencia tiene el campo más adecuado en la lucha ardorosa, donde se agiganta su temperamento de acero, creado para el combate mas que para el idilio. Es evidente que el insigne hablador mallorquino desdeña las dulzuras y satisfacciones del mando; y que cada vez se distancia más de Palacio. Pero también es indudable que no puede ofrecer caracteres de permanencia y estabilidad un gabinete conservador teniendo a Maura en contra. Es más probable, es más lógico esperar que, cansado o derribado el Sr. Dato, sustituya a su gobierno uno de concentración de todas las fuerzas conservadoras.

Porque aunque Maura se quede absolutamente solo, el solo es bastante para crear conflictos a cualquier gobernante. Y cualesquiera sea su situación política ante sus «ex-correligionarios», es indudable que le asiste la fuerza importantísima

de representar la línea recta (aunque su propia «inflexibilidad» le haya derribado), la línea que impone el cumplimiento del deber; el cual debe ser—son sus palabras—suprema ley lo mismo para el rey que para el mendigo...

Setmanals

Ja s'ha salvat la patria, ja tot anirà perfectament, i nosaltres infelissos mortals que fins avui ens lamentàvem amargament del procedir equivoque dels governs, podem restar alegres i satisfets.

L'Exm. Sr. Conde de Romanones, D. Alvaro de Figueroa, democràticament parlant, l'expresident del Consell de Ministres més viu que hem conegut, ha fet un viatge d'estudi pel Marroc, i diu que ha portat datos molt interessants.

Amb automòvil, a gran rumbo, ha recorregut totes les posicions africanes (de l'africa s'enten) i ha pogut veure la manera com el nostre exercit defensa amb l'heroisme en el peculiar la possessió de terrers incults, que la diplomacia internacional s'empenya estiguin baix el protectorat de Espanya. Ha pogut presenciar les privacions, les calamitats que sofreix el pobre soldat que anyora la *tierruca*, la llar, l'amor dels pares, el digne oficial que el compliment del seu deber el priva de les il·lusions de la seva juventut a més de les satisfaccions que gosaba en Espanya prop de la seva familia, pensant tots en l'endemà amb greu engoixa, car no saben si el sol surtirà per ells alegre i rialler, o bé com a envolealla per portar el seu cos, inanimat pel plom enemic, al repós etern.

Tot aixó segurament no ho haurà vist l'expresident de ministres, i continuarà argumentant com ho feu quant el debat del Marroc dient que es necessari i indispensable l'acció en la forma com se fa ara, i no trovarà o no voldrà posar en pràctica el remei que l'experiencia li ha ensenyat, seria el més prudent.

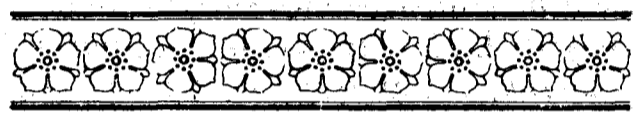

Quan se feren les reformes en les aigües de Sant Roc, se posaren boques de riego arreu d'Olot, inclús en el passeig de Barcelona i el Parc. Aquestes sembla que haurien de servir per el dia que hi hagués molta pols pro no es aixís, ja el diumenge passat, amb un calor asfíesiant i una polsera terrible, tinguèrem d'anar a passeig sens que enlloc se vegés cap empleat que procedís a regar, refrescant amb aixó l'admósfera.

¿Que'n farém d'organitzar festes i més festes, si no procurem que els forasters que vinguin puguin gaudir de totes les comoditats?

Senyors de l'Ajuntament, els demanem procurin regar penodicament els passeigs i llocs més concorreguts; car lo contrari significa dexadesa i poc cuidado en el compliment de llurs obligacions.

Si no volen fer-ho per consideració a nosaltres, fassin-l'ho per l'higièna.

Noves

En atent B. L. M. el Director de «El Deber» D. Llorens Pagés, ens ha remès el fascicle «Contribució a l'estudi dels factors Olotins» i agraint-li moltíssim l'envio, li prometem llegir-lo i

estudiar-lo, fent-li, si ho creiem pertinent, les observacions que la lectura del mateix ens sugereixi.

Fins avui al vespre, podrà sollicitar-se en el local de la Liga Regionalista d'aquesta ciutat, de les 21 a 24, inscripcions per el banquet que diumenge se celebrarà a S. Roc.

El meeting tindrà lloc a les 10 i mitja de dit dia en el Teatre Principal. Se prega la major puntualitat als concurrents.

Regna entre els elements Regionalistes gran entusiasme per la diada, lo que fa assegurar un complet èxit als organitzadors.

En la processó que avui sortirà de la Iglesia del Carme ha sigut confiada la bandera al digne regidor i benvolgut amic nostre, el conegut comerciant D. Baldiri Descals Aubert.

No duptem que donades les simpaties amb que conte dit senyor, l'acte se veurà molt concorregut.

En la barberia dels Jermans Juanola, s'hi ha instalat una magnífica estufa antiséptica, per a desinfecció de tota classe d'eines del propi ram.

Felicitem a n'els Jermans Juanola per ésser els primers en Olot de portar aparell tan útil.

El dia 25, festivitat de S. Jaume, tindrà lloc en la Plaça de Toros una corrida de Novillas, a càrrec de renomats toreros.

Des de l'dia 4 al 10 del corrent aquesta Sursursal de la «Caja de Pensiones para la Vejez y

de Ahorros» ha obert 11 llibretes noves, ha rebut per imposicions 16142 pessetes i n'ha pagat 5437 per reintegres d'estalvi.

Durant la present setmana actúa de Vocal de torn D. Josep Berenguer i Alsina.

Fa poc s'han celebrat els examens organitzats per la Federació Esperantista de Borgonya. Jura, en els quals s'han examinat 115 esperantistes, 90 dels quals reberen diplomes, entre ells, dos vells de 70 anys. Amb ocasió dels examens fou adjudicada la quarta bossa de viatge de dita Federació, o sigui 300 francs.

Nostre amic D. Salvi Fábrega ens participa que la companyia de segurs contra accidents anomenada la «ZURICH», de la qual ja de molts anys ve representant en aquesta regió, li han sigut declarats en el mes de Juny 15,334 accidents.

Es trova entre nosaltres a l'objecte de passar la temporada d'estiu, l'ilustre fill d'aquesta ciutat D. Manel Malagrida i sa distingida familia. Sia ben vingut.

Dimars donaren per acabada la seva tasca en aquesta ciutat, els Inspectors d'Hisenda que vingueren a practicar una detinguda investigació en la Industria i Comerç.

Avui debutarà en el Teatre Principal la companyia que dirigeix l'eminent actor D. Francisco Fuentes, amb l'obra den Benavente «La Malquerida».

TEATRO PRINCIPAL OLOT

GRAN COMPAÑIA CÓMICO DRAMÁTICA, PROCEDENTE DEL

«Teatro Español» de Madrid

dirigida por el eminente primer actor

FRANCISCO FUENTES

en la que figura la primera actriz

ANTONIA AREVALO

y el primer galán

FRANCISCO FUENTES (H.)

FUNCIÓN PARA EL JUEVES 16 DE JULIO 1914

Debut de la compañía

con la ÚNICA REPRESENTACIÓN del interesante drama en tres actos y en prosa, original del ilustre literato DON JACINTO BENAVENTE.

LA MALQUERIDA

REPARTO

La Raimunda.
La Acacia.
La Juliana.
Doña Isabel.
Milagros.
La Fidela.
La Engracia.
Mujer primera.
Mujer segunda.
Esteban.
Norberto.
Faustino.
El Tío Eusebio.
Bernabé.
El Rubio.

ANTONIA AREVALO
Carmen Illescas
Margarita Montreal
Josefina Abbad
Concepción Castañeda
Adelina Rodríguez
E. Ruiz Blanco
Rafaela Montoya
Luisa Diaz de Escobar
FRANCISCO FUENTES
Luis Alcaide
Juan Ramón Ginestal
Fernando Altarriba
José de Olózaga
Francisco Fuentes (H.)

La comedia en un acto original de los HERMANOS QUINTERO

EL AMOR A OSCURAS

desempeñada por las Sras. Villar y Diaz de Escobar y Sres. Fuentes (h.) y Cazorla.

A LAS 9 Y MEDIA

PRECIOS:

A DIARIO		ABONO 10 FUNCIONES	
Ps.	Cs.	Ps.	Cs.
9		81	10
7		63	
4	50	45	
2		17	20
1		8	20
		55	
		30	

Proximamente:

El destino manda

CAMINO ADELANTE

El orgullo de Albacete

Des de Sant Joan de las Abadesas

LA VERITAT ES LA REALITAT DE LES COSES

Si antes de criticar una cosa la mirèssim despassionadament i amb tota l'atenció, i ens abstin-guèssim de tractar-la hasta conèixer-la per com-plet amb tots sos més insignificants detalls. Quantes vegades ens mereixeria un concepte del tot oposat del que'ns ha merescut? Pro no senyors; ens limitem en fer un anàlisis superficial i moltes vegades hasta prescindim d'aquesta difi-ciència, sino que la fem ésser o volem que'ls altres la creguin de la manera que nosaltres ens convé que siga.

No fa molt llegiem en «La Veu Comarcal» de Ripoll, que en aquesta vila regnaba l'analfabetis-me. No'm cap el dubte que si l'autor del tal escrit hagués mirat l'assumpte desapaionadament i s'hagués prés la molestia de serciorarse de la ve-ritat, s'haguera guardat molt de fer tal afirmació. Jo no negaré que en aquesta vila falti instrucció, ja que de tenir la suficienta no tindriem de lamentar mai desacerts, pro, entre la perfecció i l'analfabetisme hi ha moltes grades.

M'he procurat una nota dels periòdics i revis-tes que venen en aquesta vila, i si la nota no es equivocada dista molt de ser lo que deia aquell periòdic perque me resisteixo a creure que com-prin periòdics i revistes per posseir solament el paper. La referida nota es com segueix: 12 nom-bres del «Correu Català», 80 de «La Vanguardia», 80 de «Las Noticias», 14 de «La Veu de Catalu-nya», 15 de «La Publicidad», 1 de «El Diluvio», i setmanals i quinzenals: 18 nombres del «Dia Gráfico», 19 «Mundo Gráfico», 15 del «Nuevo Mundo», 16 de «La Esfera», 14 de «La Actuali-dad», 8 de «Blanco y Negro», 3 del «Gran Mun-do», 3 de «Par esos mundos», 8 «Novelas de bol-

sillo», 1 «Esquella»; 10 de «La Familia», 7 del «Hogar y la Moda», 25 del «Patufet», 12 del «As-cón», sense comptar els setmanals que venen en particular com son: «La Veu Comarcal» de Ripoll 15 nombres; «El Reformista» d'Olot, 100 nombres; «El Social», «El Pirinaich», «La Montanya» i «El Cooperatista».

¿No es veritat que sapiguent que aquesta vila es de 2600 habitants, com vaig dir-los-hi la set-mana passada, se llegeix a proporció de les po-blacions il·lustrades?

I'm cap la satisfacció de poguer dir que de tan-ta lectura mala com hi ha, aqui ve la menos.

No dupto mos cars lectors
Que la llista presentada,
De setmanals i diaris
De tots tan inesperada,
Els causarà impresió
Puix miran-t'ho tan clar i net,
Ne treurant la conseqüència
De que fuig l'analfabet.

Raó clara i terminant
Son les proves que'ls ne donc,
¿Si no fossin per llegir-los
El comprar-los per que son?
No duptin pas gents ni mica,
Lo que ara vaig a dir,
Es que molts i molts mes que antes
Ara saben de llegir.

Qui la Veu, qui el Dia Gráfico
«La Vanguardia» un altre te,
Un altre 7 de Barcelona
Per enterar-sen ben bé,
De les coses que 7 mon passen
Amb escrits ben insertats,
Que son com pot desitjar-se
Per deixar-los enterats.

Altre compra el «Nuevo Mundo»,
Que per cert es molt bonic,

Rubler de molt bones làmines
I de un texte exquisit.
Doncs també porta algún quento,
Per ser ben estudiat,
Crec ben be que aquells que'l comprat,
Molt i molt li haurá agradat.

Varies cases. «La Familia»,
Que's revista mensual
Deleitant-se amb làmines
Que son'totes be i com cal.
La lectura ni parlar-ne,
Millor no's pot desitjar,
Puix que més de quatre voltes
L'he pogut soboreijar.

També be per els jovenets
Setmanari alegret,
Te per titol sino m'erro,
El simpàtic Patufet,
Porta quentos, també historia,
D'aquelles que fan deli,
Sobretot la que porta ara
D'en «Pica Pinyas Fadri».

El Cucut, també La Esquella,
El Diluvi, el Ca'alá,
«L'Ascón» també «Las Noticias»,
També un de vigatà,
Mireu mireu si ni venen
De diaris per llegir,
Casi no sabria dir-ne
Si se'n poden mes llegir,

De tot voldria dir coses
Com més bé pogués millor,
Pro veuran, s'amacaba,
I ja no raija el porró.

L'Ermítà de Santa Bárbara.

Imprenta de P. Aubert. — Clivillers 22

DISPONIBLE

DISPONIBLE

Liga Española de Educación Familiar

Constituida ja en aquesta ciutat la "LIGA ESPAÑOLA DE EDUCACIÓN FAMILIAR" i elegida la Junta Directiva qu'ha de començar els treballs de dita associació, havem cregut que nostre primer acte devia esser una alocució a tots els pares i mares de família i a tots aquells que s'interessen per la educació dels nois, convidant-los a formar part de tant important associació i a inscriure-se com a socis de la mateixa.

Els nous viaranys que segueix la societat actual fan presentir dies tristos per a les famílies en el pervindre. Els nois resquillen cada dia en nous esculls que posen en perill sa existència en tots els ordres de la vida, debilitant son esser ja desde la infantesa, perturbant tot seguit sa intel·ligència i corrompent al fi son cor, acaben essent la ruina de sa casa i els butxins de sos pares, en la ciutat, precisament, en que deuriem esser el sosteniment d'aquella i la gloria d'aquestos. D'aquí en devé la necessitat de que 'ls pedagocs de nostra época, preocupant-se seriament de l'educació del noi senyalin nous camins i perfeccionin els procediments i sistemes del difícil art d'educar, per a formar una nova generació que 'l desenrotlló del cos i de l'intel·ligència l'acompanyi aquesta fortalesa d'esperit, propia de les ànimes forjades al calor d'una sana moral, inspirada en els salvadors preceptes de la Religió.

I quant important siga una ben orientada educació del noi per a la regeneració de la societat, d'eixa societat desequilibrada en la que tots s'apropien drets, sens que ningú s'imposi debers, ens ho demostra l'empenyo que posen en conquerir aquesta sòlida educació dels nois, nacions com Alemanya, Bèlgica, Holanda, Suiça i altres, al fomentar el seu desenrotlló valent-se de l'intervenció directa dels pares i mares de família, fundant aquestes associacions que posen en contacte a pares i mestres per a obrar de comú acord, estudien detingudament les necessitats de les escoles i posen en pràctica tot lo que creuen més convenient per a portar a terme una ben entesa educació dels nois durant sa infància, pubertat i joventut, entenguent que una bona educació es la base del progrés i benestar moral i material dels pobles.

Tots nosaltres, pares i mares, aimèm a nostres fills, tots

ens alegrem amb ses caricies, tots desitjem veure'ls créixer forts, judiciosos i bons, més no tots estèm ben penetrats dels sagrats debers que imposa el títol de pare i moltes vegades, guiats per un amor mal entès i fals envers nostres fills, no cuidèm, ja per ignorancia, ja per deixadesa, de suministrar-los-hi aquells medis qu'han de contribuir tant eficazment a sa felicitat temporal i eterna, anhel constant dels pares envers aquells sers que Deu confia a sos cuidados. I com els manantials d'aquestos medis se troben en una perfecta educació física, intel·lectual i moral, l'èxit de la qual depèn casi sempre dels cuidados, intervenció i exemples dels pares, d'aquí també l'importancia d'aquesta associació que baix el nom de "LIGA ESPAÑOLA DE EDUCACIÓN FAMILIAR" acaba de fundar-se en nostre aimada ciutat, amb Estatuts propis i federada amb les associacions d'aquesta mena que tant excel·lents resultats estàn donant en altres nacions, quin progrés i civilització son l'admiració del mon enter. Dita associació se proposa treballar per quants medis tinga a son alcanç per a conseguir el perfeccionament dels procediments educatius de l'infantesa i joventut, a tenor dels veritables avenços de la pedagogia moderna.

Per això, necessitem del concurs de tots, sens distinció de classes, ja que 'ls treballs de nostra associació han de beneficiar als fills de families acomodades igualment que als de cases menesteroses. Necessitem del concurs de tots, especialment de les mares, per esser elles qui deuen atendre en primer lloc a l'educació de sos fills. Indubtablement coincidim amb nostres idees i compreneu la necessitat de treballar, en aquest sentit; doncs associeu-se als nostres actes, començant per inscriure os en la "LIGA ESPAÑOLA DE EDUCACIÓN FAMILIAR". Aixís compliréu com bons pares, contribuint, al mateix temps, al engrandiment i progrés de nostra bella ciutat, formant per a demà una generació forta, culta i virtuosa que, li donarà, sens dubte, fills il·lustres que sabràn hourar-la, enaltint son nom i'l de nostres families.

Olot, Juliol de 1914.

Josep M.ª Garganta, President; **Victorià Galí**, Vis-president; **Rosari de Rosselló de Solà**, Vis-presidenta; **Joan Sacrest**, Secretari; **Frederic Riera**, Vis-secretari; **Carme Monsalvatje de Sacrest**, Tresorera; **Tomàs Garí-Monfllor**, Escolapi, Bibliotecari; **Pilar Danés de Puig i Aña M.ª Abad**, Vocals.

Article dels Estatuts que 's refereix a les classes de socis.

ART. 3.er Podrà'n esser socis actius els pares de familia, els mestres i aquelles persones quins estudis o aficions els moguin a sollicitar son ingrés en la societat per a cooperar an els trevalls de la mateixa. Els socis actius satisfaràn la quota de sis pessetes anyals.

Podrà'n inscriure's com a protectors quants desitgin contribuir an els gastos que la obra de la LIGA originí. Pagaràn la quota mínima de deu pessetes anyals.

D. _____

de _____ carrer _____

n.º _____ desitja suscriure's en la **Liga Española de**

Educación Familiar com a soci ⁽¹⁾ _____ quota

ta _____ Ptes. pagadores per ⁽²⁾ _____

Olot _____ de _____ de 19 _____

(1) Indiquis la classe.

(2) Id. si per mesos, semestres o anys.

Serveixis omplir la present fulla i enviar-la a qualsevol dels individus que formen la Junta Directiva.

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...